

— Ваше благородие, господинъ подпоручикъ, молимъ ви . . . , се чуха още веднъжъ сърдцераздирателнитѣ молби на раненитѣ, но само тѣ ли бѣха?! . . .

Ако кавалерията тамъ, — на бойното поле не можѣ да окаже същественно съдѣйствиe на пѣхотата, то тя тукъ можеше да окаже голѣма помощъ на раненитѣ. Но какъ е тя? . . .

Чудна е човѣкъската природа!! прѣди 3-4 часа тѣзи безредна сега масса войници, като лѣвове се хвърляха върху противника, като прескачаха прѣзъ убититѣ и раненитѣ си другари — , отиваха на явна смъртъ. А сега? Сега тѣ бѣха забравили, и дисциплина, и войнишка доблѣсть, и дългъ и, изгубили ума и дума, бѣгахъ безъ да може нѣкой да ги спре.

Азъ видѣхъ, какъ офицери на конѣ се спущаха да спрѣтъ кавалерията и тѣхния трудъ оставаше направенъ. Впрочемъ, въ такава бѣркотия трудно можеше да се спрѣтъ разпрѣснатитѣ войници.

Отъ нравствено потрѣсение и физически упадѣкъ, азъ едвамъ си влачахъ краката. Моя „денщикъ“ Лилитка съ коня ми намѣрилъ за благоразумно много по рано да излѣзе отъ опасността.

Поповъ, щомъ минахме рѣката, се бѣ качилъ на единъ кавалерийски конъ.

На плоската възвишенность, срѣщу с. Дервентъ, остаткитѣ отъ 1, 2, 3 и 5 дружини бѣха спрени за почивка и съ цѣлъ да се по събератъ отстаналитѣ опълченци. Отъ 3 я дружина бѣха се събрали едвамъ 80 човѣка.

Тукъ Негово Императорско Височество Николай Максимилиановичъ Лейхтембергски благодари опълченцитѣ съ слѣдующитѣ думи:

— Юнаци! Благодаря ви за геройството, което показахте въ днешната битка съ Турцитѣ. Азъ видѣхъ, какъ вий цѣли 5 часа се държахте на позицията, храбро и самоотвържено се бихте съ противника, числеността на който, за наше нещастие, бѣше несравнено по-голѣма отъ нашата. Вий, юнаци, днесъ се бихте не по лошо отъ рускитѣ войници и азъ се считамъ за длъженъ лично да доложѣ на Негово Императорско Височество за вашето геройство.